

HORJUNTA TAKTIIKAN KYSYMYKSISSÄ

Olemme saaneet Plehanovin „Dnevnikin” 6. numeron — kaksitoista sivua, jotka on painettu Genevessä. Olemme mieluisasti yllättyneet siitä, että venäläinen liberaalisporvarillinen lehdistö on tällä kertaa, poikkeuksena, pidätynyt ylistämästä Plehanovia. Nähtävästi Duuman hajottaminen on haihduttanut тов. Plehanovin optimismin — ajattelimme me lukiessamme liberaalisista lehdistä „Dnevnikin” 6. numeron ilmestymistä koskevia uutisia, joissa ei ollut tavanomaisia myötämielisiä lainauksia.

Ja todellakin, „Dnevnikin” 6. numerossa тов. Plehanov luopuu menshevismin äärimmäisen oikeistosiiven asemista, joissa hän oli (yhdessä тов. Rahmetovin kanssa) Duuman aikana. Hän on jäänyt aivan vieraaksi menshevikkien pyrkimykselle, jonka tarkoituksena on *heikentää* vallankumouksellista tunnusta: „perustavan kokouksen puolesta” tekemällä lisäyksen: „Duuman kautta” ja „Duuman puolesta” y.m. Plehanov todistaa aivan oikein, että tunnukseksi voi olla vain perustavan kokouksen koollekutsuminen, ja arvostelee aivan oikein Viipurin manifestia siitä, ettei siinä ole tätä tunnusta. Plehanov on jäänyt aivan vieraaksi myös menshevistiselle pyrkimykselle liittää „esiintyminen” välttämättä Duumaan, vaikkapa osittainkin esiintyminen yleisen esiintymisen asemesta, vaikkapa heti tapahtuva ja valmistamaton myöhemmän ja ajankohtaisemman asemesta. Lopuksi Plehanov ei vain ole tällä kertaa sovittelematta sosialidemokratian tunnuksia kadettien tunnuksiin, ei vain ole samaistamatta näitä viimeksi mainittuja porvarillisen demokratian kanssa yleensä, vaan päinvastoin arvostelee suoraan ja avoimesti kadettien puolinaisuutta (siksipä

kadettien lehdet vaikenivatkin Plehanovista!), asettaa mitä päättävimmän *niitä* vastaan „työtätekevän” talonpoikaiston.

Kaikki tämä ilahduttaa meitä tavattomasti. Mutta on valitettavaa, että Plehanovilla on edelleenkin taktillisissa kysymyksissä koko joukko keskeneräisiä sanontoja ja horjuntaa.

Plehanov moittii aivan oikein Viipurin julistuksen kirjoittajia siitä, että nämä ovat „rajoittuneet” kehotukseen olla maksamatta veroja ja antamatta rekryyttejä, että nämä ovat pyrkineet säilyttämään laillisuuden pohjan. Hän huomauttaa, että olisi pitänyt sanoa: „Valmistautukaa, sillä hetki lähestyy”. Oli pitänyt antaa tunnus perustavasta kokouksesta.

Mutta kieltäytyminen veronmaksusta y.m. on taistelukeino. Perustavan kokouksen koollekutsuminen on taistelun lähin *päämäärä*. Kun kadetteja moititaan siitä, että he pyrkivät rajoittumaan vain yhteen keinoon, niin pitäisi *osoittaa* muita keinoja ja käsitellä niiden käyttöehtoja, niiden merkitystä j.n.e. Ei ole oikein kiertää tätä kysymystä, kuten Plehanov tekee huomauttamalla, että „kunakin päivänä omat huolensa”. Sosialidemokratia on velvollinen johtamaan proletariaattia ei vain oikeiden tunnusten asettamisessa, vaan myös päättävimpien ja tarkoituksenmukaisimpien taistelukeinojen valinnassa. Venäjän vallankumouksen kokemus on jo antanut meille melkoisesti aineistoa siitä, miten yhdessä taistelutehtävien laajenemisen, taisteluun osallistuvien joukkojen kasvun kanssa muuttuvat myös taistelukeinot, -menetelmät ja -menetelmät, jotka käyvät yhä päättävämmiksi ja hyökkäävämmiksi. Niin ollen tällaisena, nykyisenlaisena hetkenä me emme saa vaieta, vaan meidän pitää erittäin huolellisesti tutkia kysymystä erilaisista taistelukeinoista, kuten: poliittisesta lakosta, aseellisesta kapinasta j.n.e. Nämä ovat aktuaalisia kysymyksiä, ja eturivin työläiset aivan oikein vaativat meiltä vastausta niihin.

Käsitellessään kysymystä siitä, missä suhteessa eri luokien edut ovat perustavaa kokousta koskevaan vaatimukseen, Plehanov tekee eron *kolmen* luokan välillä. (1) Proletariaatin suhteen hän toteaa, että sen luokkaedut käyvät täydellisesti yhteen yleiskansallisten etujen kanssa. (2) „Työtätekevän talonpoikaiston” suhteen hän osoittaa sellaisen mahdollisuuden, että tiettyjen ehtojen vallitessa

sen edut eriävät yleiskansallisista eduista, mutta korostaa, että „sen luokkaetu” vaatii perustavan kokouksen koollekutsumista. (3) „Kadettipuolueen edustamien” kerrosten suhteen Plehanov myöntää, että niiden „luokkaedut” pakoittavat niitä suhtautumaan epäluuloisesti perustavan kokouksen koollekutsumiseen, että sitä todistaa niiden „sopeutuminen” herrojen Stolypinien tekoihin, niiden pelko, että tilanherrojen maat menevät ilman mitään korvausta j.n.e. Ja Plehanov sanoo, että hän „ei halua ruveta ennustelevaan” sitä, pääseekö kadeteilla luokkaetu voitolle yleiskansallisista eduista vaiko päinvastoin.

Ennustetaan tulevaisuutta, mutta kadettien kieltäytymisen perustavan kokouksen tunnuksesta ja vallankumouksellisesta taistelusta sen puolesta on nykyisyyttä. Vaikeneminen siitä ei ainoastaan ole hyödytöntä, vaan vahingollista. Ja ellei siitä vaieta, niin on ilmeisesti tunnustettava: „Proletariaatti *yhdessä* tietoisien työtätekevän talonpoikaiston kanssa epäluotettavia ja horjuvia kadetteja *vastaan*”. Plehanov on tullut aivan lähelle tätä taktillista ohjetta, joka kiertämättä johtuu siitä, miten hän on nyt asetellut kysymyksen.

Hän kirjoittaa: „Kaikkien niiden puolueiden, jotka osallistuvat tähän liikkeeseen (taisteluun perustavan kokouksen puolesta), pitäisi viipymättä sopia keskenään keskinäisestä avusta tässä asiassa”. Oikein! Mitkä sitten ovat näitä puolueita? Ne, jotka ovat kadeteista *vasemmalla* ja joita on nimitettävä porvarillisen ja pikkuporvarillisen *vallankumouksellisen* demokratian puolueiksi (sillä perustavan kokouksen tunnus on *vallankumouksellinen* tunnus toisin kuin kadettien oppositiotunnus, „lojaali” tunnus: „pikemmin uusi Duuma”). Siis *proletariaatin puolueen taistelusuopimus vallankumouksellisen demokratian puolueiden kanssa*.

Se on juuri sitä, mitä me olemme koko ajan vaatineet. Voidaan vain toivoa, että Plehanov tästä lähtien noudattaisi johdonmukaisesti tuota katsantokantaa. Sen noudattamiseksi *johdonmukaisesti* on tuollaisen taistelusuopimuksen *ehdoksi* asetettava ei vain *vallankumouksellis-*demokraattisen tunnuksen (perustava kokous) hyväksyminen, vaan myös sen vallankumouksellisen taistelukeinon tunnustaminen, jonka tasolle meidän liikkeemme on jo kasvanut ja jota sen on kiertämättä käytettävä taistelussa perustavan kokouksen puolesta, s.o. *yleiskansallisen kapinan* tunnusta-

minen. Edelleen on asetettava kysymys myös *väliaikaisesta vallankumoushallituksesta*, jotta perustavan kokouksen tunnus tulisi todella selitetyksi eikä vain toistetuksi. Kun Plehanov ei aseta tätä kysymystä, ei hän vedä oikein rajaa „työtätekevän” talonpoikaiston etujen ja „kadettipuolueen edustamien kerrosten” luokkaetujen välille. Kun Plehanov ei aseta tätä kysymystä, jättää hän ammottavan aukon propagandaamme ja agitaatioomme, sillä jokaiselta agitaattorilta kysytään: kenen pitää työväenpuolueen mielestä kutsua koolle perustava kokous?

Kuten olemme jo osoittaneet, Plehanov sivuuttaa aivan perusteettomasti kysymyksen kapinasta, samoin kuin kysymyksen taistelukeinoista yleensä. Hän kirjoittaa: „Tällä hetkellä kapina saattaisi olla vain kansan suuttumuksen leimaus, vain mellakka, jonka viranomaiset tukahduttaisivat helposti; mutta me emme tarvitse mellakoita, leimahduksia; me tarvitsemme voittoisan vallankumouksen”.

Se on aivan samaa, kuin jos Nogi olisi elokuussa v. 1905 sanonut: „Me *emme* tarvitse rynnäköitä Port-Arthuria vastaan, *vaan* Port-Arthurin valloittamista”. Voidaan asettaa vastakkain väärällä ja oikealla ajankohdalla tehdyt rynnäköt, valmistamattomat ja valmistetut rynnäköt, mutta ei voida asettaa vastakkain rynnäköä ja yleensä linnoituksen „valloittamista”. Se on virhe. Se merkitsee, että kierretään kysymys linnoituksen valloittamiskeinoista. Toveri Plehanov tekee juuri tämän virheen.

Hän joko jättää jotain sanomatta tai sitten kysymys ei ole hänelle itselleenkaan selvä.

Mielenosoituslakon ja kapinalakon välinen ero on selvä. „Erillisten joukkoluontoisten vastalauseilmausten” ja yleisen ja yleisvenäläisen esiintymisen välinen ero on selvä. Erillisten ja paikallisten kapinoiden ja yleisen, yleisvenäläisen, *kaikkien* vallankumouksellisten puolueiden ja ainesten tukeman kapinan välinen ero on myös selvä. Jos te nimitätte mielenosoituksia, erillisiä vastalause-esiintymiä, erillisiä kapinoita „leimahduksiksi”, niin teidän ajatukseennekin käy selväksi, ja teidän vastalauseenne „leimahdusleikkiä” vastaan on täysin oikeutettua.

Mutta kun sanotaan: „me *emme* tarvitse leimahduksia, *vaan* voittoisan vallankumouksen”, niin se merkitsee, ettei sanota mitään. Enemminkin: se merkitsee, että tyhjämpäiväinen pannaan näyttämään suurimerkitykselliseltä. Se

merkitsee lukijan *huumaamista* vaikuttavan, mutta sisällyksettömän fraasin helinällä. On kovin vaikea löytää kahta järkeään menettämätöntä vallankumousmiestä, jotka *eivät olisi yhtä mieltä* siitä, ettemme me tarvitse „leimahduksia, vaan voittoisan vallankumouksen”. Mutta samalla ei ole kovinkaan helppoa löytää kahta täysin tervejärkistä vallankumousmiestä, jotka *olisivat yhtä mieltä* siitä, *nimenomaan* mikä taistelukeino ja nimenomaan millä *hetkellä* olisi varma *askel* voittoisaa vallankumousta kohti, eikä „leimahdus”. Toistaessaan vaikuttavan näköisenä sitä, mitä kukaan ei epäile, ja kiertäessään sen, mikä on todella kysymyksen vaikeutena, Plehanov ei pääse pitkällekään eteenpäin.

Lopuksi ei voida olla mainitsematta, että Plehanov koettaa tietenkin ohimennen „nivistää” bolshevikkeja: he ovat sekä blanquillaisia, sillä he boikotoivat Duumaa, että „kevytmielisiä”, sillä he eivät muka tienneet (ennen tov. Plehanovin antamaa opetusta „Dnevnikin” 6. numerossa), että voimaperäinen työ sotaväen keskuudessa on välttämätöntä. On riittävää vain mainita noista nipistelyistä,— niihin ei kannata vastata. Jos tov. Plehanov luulee, että hän *nykyisellä* taktillisella asenteellaan voimistaa menshevikkejä puolueessamme ja heikentää bolshevikkeja, niin meillä ei ole mitään sitä vastaan, että hän jäisi tuon miellyttävän erehdyksen valtaan.